

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

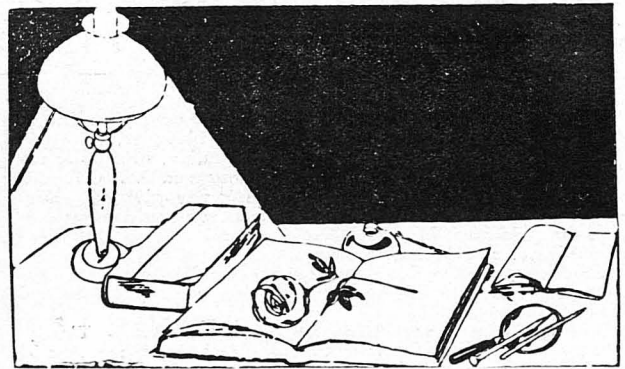
Η Ν Υ Φ Η

Νύχτα βαρεία κι' ανώτερη, νύχτα βαρεία και μαύρη Τρέχ' ή βροντή στα σύννεφα την άστραπή για ναύρη. Όλοι κοιμούνται οι χωριανοί στα σπitalia τους κλεισμένοι, Μόνον ο Γιώργης του χωριού το δρομο κατεβαίνει. Χρόνια πολλά που βρίσκονταν στα ξένα, Πεθύμησε τα μέρη του τα πολυαγαπημένα Και γύρισε για να τα ίδη πριν φύγη πριν τ' αφήση Πριν ξαναπαή στην ξενιτειά για πάντα να καθήση. Συλλογισμένος περπατά θυμάται τη Γιαννούλα Π' άφησε νύφη στο χωριό, δροσάτη ψαροπούλα. Στα ξένα την εξέχασε, παντρεύθηκε μιάν άλλη. Μά τώρα πούλθε στο χωριό αυτήν θυμάται πάλι. Τι νάγινε ή Γιαννούλα του, ή μορφονιά ή δροσάτη; Κάτι του λέει «έφταιξες» μέσ' στην καρδιά του, κάτι. Συλλογισμένος περπατεί' στην εκκλησούλα φθάνει Και μπαίνει μέσα τσιπειρός ένα σταυρό να κάνει. Της νύχτας την δλόμαυρη, βαθείά, βαθείά μαυράλα Μισοφωτίζει μιά γλομή, μισοβύστη καντίλα; Σκύφτες και διπλοπροσενύχ και κάνει το σταυρό του, Μά σά γυρίζη για να βγη στέκεται στο πλευρό του 'Ολόγλωμη κι' ασάλευτη και κάσταπρα ντυμένη 'Η λυγερή Γιαννούλα του, ή κόρη ή πλανεμένη. 'Ο Γιώργης σάν ξερόφυλλο τρέμει και κινρινίζει Μά ή κόρη γλυκομιμερέτ' και τον καλησπερίζει: «Χρόνους πολλούς έπρ' σμένα νάλθης από 'κει πέρα, χρόνους πολλούς έπρόσμενα του γάμου μας τή μέρα. Όλα για το στεφάνωμα βρίσκοντ' έτοιμασμένα Και τα στεφάνια κι' ο παλιός περιμεναν έδένα. 'Ηλδες κι' άμέσως τώρα θα θά κάνουμε το γάμο. Και πρέπει να μηνύσουμε στο γέρο παπά Στάμο. —'Ο παπά Στάμος πέθανε κι' είνε βιθειά θαμμένος. —Θά τον ξυπνήσω τώρα έγώ, εν' άποκοιμισμένος. —Είνε κοντά μεσάνυχτα, ποιος κάνει γάμο τώρα; —Αφού θα γίνη μιá φορά τί βλάσκει κι' όποιαν ώρα; —Γιαννούλα, πρέπει να στο πω' άλλη γυναίκα πήρα —Γυναίκα σου κοιμήθηκε, μα θα ξυπνήση χίρα», Τό παγωμένο χέρι της σιγά, σιγά τον σέρνει. Κ' ανάμεσα σε μνήματα και σε σταυρούς τον φέρνει.

Αυγούλα ροδοδάχτυλη τη νύχτα διώχνει πάλι Και βρυκολοκικός και στοιχιά στή νύχτα την άγκάλη Μά μέσ' στο κοιμητήριο ο Γιώργης ο κούρμένος Βρέθηκε στής Γιαννούλας του το μνήμα πεθαμένος
† Κ ΜΑΝΟΣ

θανε αυτή τη βδομάδα στο νοσοκομείο. Είνε μιá ιστορία. 'Ο 'Ιωνάς ήθελε να δη τί εντύπωση έκαναν τα λόγια του αυτά, μά δεν είδε τίποτα. 'Ο νέος άμαξιάς σκέπασε το κεφάλι του και κοιμήθηκε. 'Ο 'Ιωνάς άναστέναιξε κι' έβησε το κεφάλι του. 'Όση ήταν ή ώρα του νέου άμαξιά, τόση ήταν κι' ή επιθυμία αυτού να μιλήση. 'Ηταν μιá βδομάδα που το παιδί του πέθανε, κι' αυτός δεν μπορούσε να το πη ήουχα σε κανένα. 'Όλ'πρεπε ως τόσο να το έλεγε με τίξη με ήουχία. Νά πη πώς το παιδί του άρρώστησε, πώς ύπόφερε; τί επε πρι να πεθάνη και πώς πέθανε. 'Θά έπρεπε να πη την κηδεία του και το ταξίδι του στο νοσοκομείο για να πάρη να ρουχια που είς αφήση. Τού έμεινε άκόμα στο χωριό μιá κόρη, ή 'Ανίσια, θάπρεπε τά μιλήση και γι' αυτή. Τόσα πράματα για τα όποια ο 'Ιωνάς είχε να μιλήση τόσα. 'Εκείνος που θα τον άκουγε, θ' άναστέναιξε, θάκλαιγε και θα μπορούσε να τον συμπόνεση. Αυτός είνε ζώα, μά φτάνουν δυό λόγια για να κλάρουν. — Πρέπει να πάω να δω τ' άλογό μου, είνε ο 'Ιωνάς. Ντύθηκε και πήγε στο σταύλο. — Τρώς; ρώτησε τ' άλογό του. 'Εμπρός, φάε, φάε! 'Αφού δεν μπορούσαμε να βγάλουμε το κριθάρι μας, άς φάμε άχυρο... Να! ... ελμαι πια πολύ γέρος γι' άμαξιάς. 'Ο γυιός μου θα ήταν καλύτερός; Αυτός ήταν άλ'ηθινός άμαξιάς!... Μά δεν έζησε... 'Ο 'Ιωνάς σάπωσε και σε λίγο ξαναγίωσε. — Ναί, άλογάκι μου, έτσι είνε. 'Θέλησε να μάς αφήση πίσω του. Πέθανε έξαφνα και χωρίς λόγο... 'Ελα, άς ύποθέσουμε δι' έχεις ένα παιδάκι. πως είσαι ή μητέρα του, κι' άξαφνα σ' άφινει μονάχο σου; δέ θα ήταν τρομερό; 'Τό άλογο έρωγε, άκουγε, κι' έφύσασε στα χέρια του άφεντικοί του. 'Ο 'Ιωνάς ξεχάστηκε και τού τα διηγήθηκε όλα.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Είς την Καρύταιναν, έπαρχίαν του νομού 'Αρκαδίας, έξερράγησαν στασιαστικά κινήματα' οι στασιαστικά ύψωσαν την σημαίαν της άποστασίας και πολλοί περιφέρειαι του νομού Μεσσηνίας τ' ύς έμυμήθησαν. Πρώς περιτολήν του κινήματος, τίθενται ύπο της Κυβερνήσεως αί εις 'Αρκαδίαν και Μεσσηνίαν εδρισκόμεναι στρατιωτικά δυνάμεις ύπο την όδηγίαν του άντιστρατήγου Σμάλτε. Μέχρι δέ της εκεί άφιξεώς του, ανατίθεται ή διοίκησις εις τον συνταγματάρχην Κατζή Χρήστον.

— Δημοσιεύεται το Διάταγμα περί οργανισμού του στρατιωτικού σχολείου των Εβελπίδων.

— Απονέμεται διά Β. Διατάγματος άμνηστία προς τοίς μετασχόντας των της Μάνης ταραχών.

— Θεατικά: 'Από την έφημερίδα «'Αθηνάς»: «Κατ' αυτές έφθασεν εις 'Αθήνας ένας τερατογυγός με σκοπόν ίσως να μίς δείξη τερατογυγήματα και με αυτά να κερδίση κάποια χρήματα, ός να μην έγωμεν ήμεις έδώ τόσους τερατογυγούς πολιτικούς οι όποιοι δι' έξόδων μας άδρών τερατογυγών εις την κεφαλήν μας τόσα τεράστια και παράδοξα πράγματα!»

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Δημος εύεται Β. Διατάγματι περί ονομασίας της νήσου Σπετσών, έχον ός εξής; «'Η νήσος Σπετσών θέλει εξακολουθεί να φέρη το νέον τούτο όνομα, το όποιον άπεκατέστη ένδοξον διά των ηρωικών άνδραγαθημάτων και των πατριωτικών θυσιών των κατοίκων αυτής κατά τον ύπερ'ελευθερίας άγώνα. 'Όθεν εις όλα τά έγγραφα θα όνομάζεται το ύλοιπύ ύπό τούτο το όνομα και όχι ύπό το παλαιόν «Τιπάρονος».

— 'Η Βασιλική Καθέδρα μεταφέρεται από Ναυπλίον εις 'Αθήνας διά του εξής Διατάγματος, δημοσιευθέντος την 18 Σεπτεμβρίου.

— 'Η Καθέδρα ήμών μετατίθεται κατά την 1 Δεκεμβρίου έ.έ. έν Ναυπλίον εις 'Αθήνας. 'Η πόλις 'Αθήνας θέλει έπονομάζεσθαι άλ' έλευθίνης της ήμέρας «Βασιλική Καθέδρα και Πρωτεύουσα».

— Αί έφημερίδες αναγγέλλουν την άρτι έκδοθεισαν συλλογήν ποιημάτων του Παν. Σούτσου ύπο τίτλον «Τραγούδια Λυρικά».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

'Ορίζεται διά Διατάγματος ο άριθμός των καθηδρών και της δικαιοδοσίας των Δικαστηρίων του Βασιλείου. 'Ότω συνισθόνται: 1) Δέκα Πρωτοδικεία, άνά έν εις έκαστον Ν. όν. 2) Τρία 'Εμποροδικεία (εις Σόφρον, Πάτρας, Ναυπλίον) 3) Δέο 'Εφετών Δικαστήρια (εις 'Αθήνας, Τριπόλιν) 4) Είς 'Αρειος Πάγος (ή δικαιοδοσία του όποίου έκτείνεται πέρ' όλων το Βασιλείου).

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

'Τό άριθμόδιον ύπουργείον άπολείπει εις ίδρυαι θεάτρου. Λέγεται ότι έδοκε και χορηγίαι έν 30 000 δια να κτισθή πρός το παρόν οίκημα. 'Η «'Αθηνά» σχολιάζουσα δυσμενώς την είδησιν, επιλέγει: «... Άηλοδή, άφού το ύπουργείόν μας έκτισεν άκαδημίας, σχολεία και τόσα άλλα άνθρωποστικά καταστήματα, ουσιαστικώς τώρα και το της εδύμιας, διά να μη είπωμεν το της εσχάτης διαρρηχώς διότι δεν γυρορίζομεν όποια ήθικά πράγματα θέλουν παρασταίνεαι αί από Βενετίας προσκαλούμεναι θεατρικά ύποκριτίδες».

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Διαλύονται τά γυναικεία μοναστήρια Λευκοῦς και Καισαριανής «Αί έν αυτοίς εδρισκόμεναι ήδη μοναχίαι—λέγει το διάταγμα—καθά; και όσαι άλλοι των καισι την Πελοπόννησον και την Στερεάν 'Ελλάδα θέλησωσι να μείνωσιν εις μοναστήριον, δύναται να μεταβώσιν εις έν των κατά το Αιγαίον Πέλαγος διατρηομένων».

